

London, 31. januar 2004.

Za Tatjanu

Kada slušate na radiju onu vrstu sportskih komentatora koji sa patosom govore o jednom bokzerskom meču, o jednoj nemoj vizuelnoj akciji, proživljavate pravu metamorfozu slike. Ponet emocijama, komentator ponekad toj slici podari moć i da joj svežu krv. Život guta prazan prostor. Bokser ispunjava sve oko sebe žarom i vazduhom. Gledaoci u svemu osećaju telo i toplinu daha atlete koji pobeđuje.

Ja, Tatjanu Ilić, razumem po njenom glasu. Fotografije njenih akcija nisu nikada savršene. Kroz njih se može samo nazreti mesto delikta, bez dirljivog trenutka koji polariše scenu. Ptica izlazi iz usta i svojim krilima opcertava jednu površinu. Odraz nemože da vidi esenciju, taj naročiti tren. On mi nemože reći da li je bilo kasno popodne i da li je bilo toplo.

Ja mislim, da za Tatjanu te razlike imaju svoju težinu, jer teatralnost koja isključuje literarnu naraciju mami ekstremnosti; svaki momenat je poslednji pred sudbonosnim i fatalnim susretom sa istinom. Skromna duša, koja nosi poeziju u sebi da bi govorila jezikom slikara, samo jedan trenutak trajanja predivna, onda katarza i lagano opuštanje. Akrobatski uspon do sledećeg trenutka, onog koji se rađa iz izvora, koji nosi u sebi iskustvo prvog rada, uvek negovanog i čeznutog. I ponovo se nesme omanuti, jer sledeći je onaj trenutak koji koji sudi za čitav život.

Tatjana živi od ovih uzvišenih trenutaka. Možda je to sudbina jednog slikara, onog koji bezuslovno preuzima rizik da se postavi u pravom tonu i sa zaboravljenom partiturom iz jednog prašnjavog ormana.

Tatjana Ilić, koju poznajem iz epohe Diseldorfa, je sposobna da uzdigne tenzije, drame i melanholije, svirajući dan za danom, na jednoj jedinoj mogućoj žici.

Janis Kunelis